

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΛΙΤΙΚΟΣΑΤΥΡΙΚΗ

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΕΤΗΣΙΑ ΚΑΙ ΠΡΟΠΑΗΡΩΤΕΑ ΜΟΝΟΝ. Έν Άθήναις φρ. 15.— Έν δε ταῖς ἑπαρχ. φρ. 16.— Έν τῷ ἔξωτ. φρ. 25.

Β. ΓΑΒΡΙΗΛΙΔΗΣ ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ

Η ΔΙΟΙΚΗΣΙΣ.

Κυριολεκτικῶς **διέφθαρται**. Οὐδέποτε ἡ διοίκησις τοῦ τόπου ἔφθασεν εἰς τόσον βαθμὸν ἐξαχρειώσεως, καταπτώσεως, παραλυσίας ὅσον ἐπὶ τοῦ πεσόντος ἡδὴ ὑπουργείου. Βάσις τοῦ ὅλου διοικητικοῦ συστήματος τούτου ἦτο ἡ σπατάλη, ἡ ἀσωτεία, καὶ τι περισσώτερον, δὲν δὲν εὐόρισκον λέξιν καταλλήλον, ἡ ἑλληνικὴ γλῶσσα ἔχει τοιαύτην, διότι ποτὲ δὲν ἐφρατίζοντο οἱ πρόγονοι ἡμῶν ὅτι ἦτο δυνατόν διοικήσις τόπου νὰ φθάσῃ εἰς τοιοῦτο σημεῖον.

Θὰ ἠθέλατε ἴσως παραδείγματα πολλὰ, ἀλλὰ δὲν ἔχομεν πρόχειρα τοιαῦτα, ἀπαντῶμεν ὅμως πανταχοῦ διαθεβαίωμένην τὴν ἀσωτείαν.

Γενικῶς ὅμως ἡ ἀσωτεία αὕτη συνίσταται εἰς τὰ ἐξῆς:

Α'. Ὅλα τὰ εἶδη τῶν γραφείων βριθοῦσιν ὑπαλλήλων ἄνευ ἐργασίας, καὶ διὰ τὸν μισθόν. Γραφεῖον τὸ ὅποῖον δύναται νὰ ὑπάρχῃ δι' ἑνὸς ὑπαλλήλου ἢ τὸ πολὺ διὰ δύο, εἶνε πεπληρωμένον διὰ πέντε καὶ δέκα. Φαντασθῆτε τί συμβαίνει εἰς τὰ μεγάλα ἐκεῖνα γραφεῖα, ἐνθα ὁ ἀριθμὸς τῶν ὑπαλλήλων ἔχει ἀνέλθει εἰς τάγμα ὅλον.

Β'. Πόσοι καθηγηταὶ εἶνε διωρισμένοι ἐν τῷ Βαρβακείῳ; Θὰ φράξητε ὅταν μάθητε ὅτι ἕως προχθὲς διωρίζοντο ἀκόμη.

Γ'. Πόσοι ἐπιστάται εἶνε διωρισμένοι εἰς τὰ ἐνταῦθα γυμνάσια; Πόσοι κλητῆρες μυστικὰ καὶ πόσοι, φανερὰ; Ἐπανορθώσατε, ὦ νέοι ὑπουργοὶ τὰ κακῶς κείμενα. Ἀποδώσατε τοὺς ἀργούς εἰς τὴν γεωργίαν, ἐὰν θέλητε νὰ εὐδοχήσῃ ὁ τόπος. Ἐὰν δὲ ἡ πλειοψηφία σας κατέχεται ἀπὸ τὴν αὐτὴν λαιμαργίαν ἀπὸ τὴν ὁποίαν καὶ ἡ παλαιὰ, τότε ρίψατε εἰς τὰ μούτρα της τὰ χρυσοφυλάκια καὶ εἶπατε ὅτι ὁ τόπος αὗτος κατέστη πλέον πρὸς τανείον τῶν ἀργῶν, τοὺς ὁποίους κατεδικάσθησαν νὰ τρέψωσιν οἱ ὀλίγοι ἐργαζόμενοι.

καὶ ἄλλα

ἀκόμη ἔχομεν νὰ εἰπώμεν πρὸς τοὺς νέους ὑπουργούς. Δὲν εἶδομεν ἀκόμη τὴν ἱκανοποίησιν τῶν ὑφειλομένων πρὸς τὸ Ἐθνικὸν Πανεπιστήμιον. Τινὲς τῶν ἐδῶν αὐτοῦ περιεφρονήθησαν καὶ ἐξηυτελίσθησαν διὰ τῆς εἰσαγωγῆς ἀνέξιων προσώπων. Ἀνήκομεν εἰς τὴν τάξιν τῶν λογίων καὶ μετ' ἄλλους βαθέος ὑπέστημεν τὸν ἐξευτελισμὸν τοῦ Πανεπιστημίου.

Τί περιμένει ἀκόμη ὁ κ. Λομβάρδος καὶ δὲν προβαίνει εἰς τὴν δέουσαν ἱκανοποίησιν τῆς ἐπιστήμης;

Ἐὰν τὸ μικρὸν πέμπτον κόμμα, ἐκεῖνο τὸ ὅποῖον ἐξύμνησα ἄλλοτε, τὸ ὅποῖον ἐχαιρέτισα ὡς νέον ἀστέρα ἐλπίδων ὠραίων καὶ σχεδίων ἐθνικῶν, ἐὰν τὸ ἄβρὸν ἐκεῖνο κομματιδίον ἤκμασε νῦν, ἠνδρώθη καὶ ἐπληθύνθη ὡς τὰ ἀστρα τοῦ οὐρανοῦ, ὡς ἡ ἄμμος τῆς θαλάσσης, ἐγὼ ἀπέμεινα μετὰ χρυσὰ ἐκεῖνα σχέδια, καὶ τὰς ἰδιοτρόπους ἰδέας τοῦ μικροῦ ἐκεῖνου κομματιδίου καὶ ἂν οἱ πολυάριθμοι σήμερον ὄπαδοί του ἀποκαλοῦνται ἔθνος καὶ λαός, ἐγὼ, ἕως οὐ ἴδω πλήρη τὴν ἐφαρμογὴν τῶν σχεδίων τοῦ πέμπτου κόμματος, ἐπιμένω νὰ ὑπογράφωμαι.

Περὶ τοκομμίτης.

ΟΙ ΤΡΕΙΣ.

Ἄνοιξις ἀνθίζει εἰς τὴν ὑπηρεσίαν τοῦ ὑπουργείου τῶν ἐσωτερικῶν, ἧτις τὴν εὐωδίαν της εἰς ὅλον τὸ κράτος θὰ διαχύσῃ.

Ὁ κ. **Μανσόλας**, τὸν γνωρίζετε πάντες, τὸν εὐγενῆ ἐκεῖνον τμηματάρχην τοῦ τμήματος τῆς στατιστικῆς, τὸν ἔχοντα τὴν ἀποκλειστικὴν ιδιότητα τοῦ νὰ ἐξευγενίζῃ πάντα κλάδον ὃν καλεῖται νὰ διευθύνῃ, ὁ κ. Μανσόλας λοιπὸν ὠνομάσθη διευθυντῆς τῶν Ταχυδρομείων καὶ δι' ὠραίας ἐγκυκλίου του καθωδήγησε τοὺς

ἀπανταχοῦ τοῦ κράτους ταχυδρομικούς ὑπαλλήλους. Ἡ ἀναγκαιοτάτη εἰς τὸ κράτος αὕτη ὑπηρεσία, ἡ μαρτυροῦσα τὸν βαθμὸν τοῦ πολιτισμοῦ χώρας τινὸς ἔτυχεν ὁμολογουμένως τοῦ προστάτου τῆς, ὅστις, πεπειθότες τὸ λέγομεν, θὰ τακτοποιήσῃ τὸν ἀκατάστατον λαβύρινθον εἰσάγων τὴν τάξιν, τὴν τιμὴν καὶ τὴν ἐργασίαν ἐν αὐτῇ.

Ἡ δὲ διοίκησις τῆς ἀστυνομίας ἀπέκτησε διευθυντὴν πολῦτιμον τὸν κ. **Κ. Κοσσονάκον** πρῶτον βουλευτὴν καὶ δικηγόρον. Ἐρχεται μὲ τὴν ἀπόφασιν νὰ μᾶς δείξῃ ὅτι κατέχεται ἀπὸ τὰς πλέον ἀγαθὰς διαθέσεις ἀναμένων ὅλοι νὰ τῷ παράσχωσι τὴν συνδρομὴν εἰς τὰ καθέκαστα, ἰδίως νὰ τὸν ἀφήσωσιν ἀνεξάρτητον εἰς τὰς ἐνεργείας του. Ἀνήκει εἰς τὴν νέαν γενεάν καὶ τρέφει ἐν ἑαυτῷ τὰ ἐκπολιτιστικώτερα αἰσθημάτα τῶν νέων χρόνων γνωρίζων τί θὰ εἴπῃ τάξις καὶ πολιτισμός. Ζωὴ, ἐνέργεια, πρακτικότης καὶ ἐπιμονὴ χαρακτηρίζουσιν αὐτόν.

Τέλος ὁ κ. **Α. Βασιλίδης**, ὁ ζωηρὸς ἐκεῖνος νέος τῆς γενεᾶς τοῦ 62 ὁ παρακολουθῶν βῆμα πρὸς βῆμα τὴν πρόοδον καὶ τὴν ἀνάπτυξιν, ἀνειλικύσθη ὡς ἀπὸ πυθμῆνος ἐκ τοῦ στενογραφικοῦ γραφείου τῆς βουλῆς, ἔνθα τὸν εἶχον καταδικάσει νὰ σήπεται καὶ ἐτέθη διευθυντὴς τοῦ τμήματος τῆς δημοσίας ἀσφαλείας, ἐδόθη δηλαδὴ αὐτῷ ἐργασία ἀνάλογος εἰς τὴν ἀνάπτυξίν του, τὰς γνώσεις του καὶ τὴν θέλησίν του. Τὰ συγχαρητήριά μας καὶ διὰ τοὺς τρεῖς τούτους.

Ἐὰν διαψευσθῶμεν εἰς τὰς ἐλπίδος μας τίποτε δὲν χάνομεν διότι θὰ εἴπῃ τότε ὅτι ἡ γενεὰ μας ὅλη ἦν διεσφραμένη.

Πεμπτοκομμέτης.

ΦΡΟΥ – ΦΡΟΥ

Μεταξὺ ἄλλων τοὺς ὁποίους ἔψαχναν προχθὲς πρὸ τῶν πυλῶν τοῦ Βουλευτηρίου μήπως, κρύπτουν ἐπάνω τῶν ὄπλων, ἦτο καὶ ὁ νεοφιλὴς μας καθηγητὴς κ. Βερναρδάκης!

Καὶ μὲ τὸ δίκηο τῆς ἡ φρουράς διότι ὁ κ. Βερναρδάκης, ἀφ' ἧς εἶχε παραιτηθῆ ἀπὸ Καθηγητῆς, μετῆρχετο ἐν τῇ πατρίδι του Λέσβῳ τὸν γεωργόν.

Ἡ πρωτεύουσα ζητεῖ τὸν ποιητικώτατον **Γεαννοῦ-κον Μαυρομιχάλην** Νομάρχην τῆς!

Ἄκρον ἄωτον ἐγωϊσμοῦ:

Τὸ πρῶτον διαβατήριον τὸ ὁποῖον θὰ ἐκδώσῃ ὁ κ. Φὸν Κολοκοτρώνης νὰ εἶναι . . . διὰ τὸν ἑαυτόν του.

Μεγάλην ἐντύπωσιν ἔκαμαν τὰ ὀνόματα τῶν ἀστυνομικῶν βοηθῶν.

ἌΟλοι τὰ πῆραν διὰ ψευδώνυμα.

ἌΟλοι τὰ ἐξήγησαν ὡς στρατήγημα τοῦ νέου Διευθυντοῦ ἵνα κατατρομάξῃ μόνον διὰ τῶν ὀνομάτων τοὺς Γεωργοὺς Μεσσηνιαίους καὶ Ἀθηναίων.

ἌΑκούσατε :

Καπάνδαρος!

ἌΑσκάθαρρος!

Μπαλτόρος!

Σόντσωφ!

Μόνον ὁ φίλος μας Ρωμαῖος συνωμότης Κάσκακας, ὅστις πρῶτος ἐκτύπησε τὸν Καίσαρα, δὲν μπόρεσε νὰ καλυφθῇ, διότι ἀμέσως τὸν ἀνεγνωρίσαμεν καὶ σφίγγομεν τὸ χεῖρι

ΕΠΙΦΥΛΛΙΣ ΜΗ ΧΑΝΕΣΑΙ

ΜΙΑ ΤΟΥΡΚΟΠΟΥΛ' ΑΓΑΠΗΣΑ.

1878

Κεφάλαιον δεῦτερον.

Ἐν ᾧ γίνεται λόγος περὶ τοῦ παροιμιώδους λόγου :

Πῶς πᾶν οἱ στραβοὶ στὸν Ἄδην.

(Συνέχεια τῆς ἀριθ. 263).

Ἡγέρθην, καὶ ἡ ἐξεγερσίς μου ἐκεῖνη διήγειρεν ἐν ἔμοι ἀλλόκοτόν τι αἰσθημα.

Σκοτοδίνη ἐκάλυψε τοὺς ὀφθαλμούς μου καὶ οἱ ἐν τῷ καφεφείῳ καθήμενοι μοὶ ἐφάνησαν, ὅτι ἐξανέστησαν ὅλοι μετ' ἐμοῦ καὶ ὅτι ἀπεκαλύφθησαν τὰς κεφαλὰς, ὅπως μ' ἀποχαιρετίσουν, ἐφ' ᾧ καὶ ἐβγάλα τὸ καπέλο μου μηχανικῶς, ὅπως καὶ γὼ τοὺς ἀνταποχαιρετίσω.

Καὶ οὕτω ξεσκούρωτος ἐξῆλθον πρῶτος.

Χονδραὶ σταγόνες βροχῆς ἀραιῶς διύγραναν τὴν κεφαλὴν μου καὶ ἡ δρόσος αὐτῶν διέλυσε τὴν σκοτοδίνην

ὑφ' ἧς εἶχον καταληφθῆ.

Ἐν τούτοις ἐξῆλθον καὶ οἱ συνεβελονταί μου, πάντες νεανίσκοι ἀμύστακες ἢ μόλις χνοαζόντες.

— Νάτα μας! ἐβόησεν εἰς ἐξ αὐτῶν, ἔχομε καὶ βροχῆ. Μὰ ἀπόψε ἔβρηκε νὰ βρέξῃ καὶ αὐτὸς ὁ Θεός!

Ἦθελον ἀφορμὴν, διὸ καὶ ἔσπευσα ν' ἀπαντήσω.

— Καὶ δὲν μοῦ λέτε, παρακαλῶ, ποῦ θὰ πᾶμε τώρα μ' αὐτὸ τὸν καιρὸ ποῦ κάμει;

Καὶ πρῶτον καὶ κύριον θὰ χαλάσωμε καὶ τὰ καπέλα μας.

Ἐπὶ τῇ παρατηρήσει μου δεῦτερος λαβῶν τὸν λόγον προσέθηκε.

— Ἐγὼ, λέγω, ὅτι ἡ καλλητέρα δουλειὰ ποῦ θὰ κάμωμε, εἶνε νὰ πᾶμε νὰ ἐγγραφοῦμεν τώρα διὰ νὰ μὴ κλείσουν οἱ καταλόγοι, νὰ πάρωμε τῆς κάππαις καὶ τὸ χαρταίλιμι καὶ ἕως τὸ πρῶτὸ σκεπτόμεθα.

— Αὐτὸ μάλιστα, γίνεται, ἐμπρός.

Ἐνθα νῦν τὰ δικαστήρια ἐκεῖ που τότε, ἐν ἰσογειοῖς δώμασι, τὰ τῆς Ἐθνικῆς Ἀμύνης γραφεῖα.

Τὰ ρινόμακτρά μας ἐπὶ τῶν πύλων πρὸς προφύλαξιν αὐτῶν ἐκ τῆς βροχῆς φέροντες ἐβαδίζομεν ἐν σιγῇ ὁ εἰς κατόπιν τοῦ ἄλλου, ὡς νεοσύλληκτοι, καὶ ἐφθάσαμεν πρὸ τῶν πυλῶν τῶν γραφείων, ἅτινα ἐπολιόρχουν ὁμίλοι τινες ἀνθρώπων.

Μεταξὺ αὐτῶν ἐγνώρισά τινας.

Ἐνα χαμάλην ἐκ τῶν παρὰ τὸ Μοναστήρι καὶ εἰς τὸ